

Απόφαση ανυποτάκτων Δ.Γερμανίας

Για την μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, που σπουδάζει και εργάζεται στο εξωτερικό, τα προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί είναι πολλά και έντονα. Πέρα από αυτά που ανάγονται στην αντιδραστική πολιτική των χωρών διαίτησης τους (ρατσισμός, κοινωνική απομόνωση, σκληρυνση των μέτρων ενάντια στους αλλοδαπούς, διακρίσεις στο θέμα της απασχόλησης που οξύνονται όλο και περισσότερο στη φάση της κρίσης), τους απασχολούν έντονα και άλλα προβλήματα, που οφείλονται στην αντιμετώπιση τους απ' τις κατά καιρούς ελληνικές κυβερνήσεις. Έτσι προβλήματα που απασχολούν την ελληνική νεολαία στο σύνολό της, εκφράζονται και στους χώρους μεταμόστευσης με τις αντίστοιχες ιδιομορφίες.

Από τις πιο ουσιαστικές ομάδες προβλημάτων είναι τα σχετιζόμενα με την υποχρέωση της στρατιωτικής θητείας. Έκφραση αυτής της κατάστασης είναι οι χιλιάδες των ανυποτάκτων, που όσο περνάει ο καιρός πληθαίνουν. Η πολιτική όλων των μέχρι σήμερα κυβερνήσεων απέναντι σ' αυτά τα προβλήματα είχε στην καλύτερη περίπτωση σαν στόχο την εκτόνωση τους με τα διάφορα κατά καιρούς ημίμετρα, ποτέ όμως την ουσιαστική τους επίλυση.

Πέρα από την πολιτική πλευρά του ζητήματος, που σχετίζεται με τη φύση, τον προσανατολισμό και την κατάσταση του στρατού, ιδιαίτερα προβλήματα, που ανάγονται στις συνθήκες της μεταμόστευσης, καθιστούν την επιστροφή καθ' ολοκληρία στην Ελλάδα πολύ δυσχερή. Η αποπεράτωση των σπουδών πέρα απ' τα πλαίσια της προβλεπόμενης αναβολής, η οικονομική κατάσταση, οι επαγγελματικές δεξιότητες συνδυαζόμενες με τις πενιχρές δυνατότητες επαγγελματικής αποκατάστασης στην Ελλάδα των 300000 ανέργων, το μακροχρόνιο ζέλωμα απ' τα ελληνικά δεδομένα με τις ψυχικές του συνέπειες, αποτελούν όρους αναγκαστικής παραμονής στο εξωτερικό για πάρα πολλούς νέους.

Όμως δεν είναι μόνον αυτά που οδηγούν πολλούς στην αναγκαστική αυτοεξόριση και άλλους στο άγχος της επιστροφής. Η ίδια η ουσία της στρατιωτικής θητείας, αλλά και η ολοένα αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής, όχι μόνον στην Ελλάδα αλλά και γενικότερα τόσο σε όση όσο και σ' ανατολή, αποτελούν τον σοβαρότερο ανασταλτικό παράγοντα για την επιστροφή στη χώρα μας. Εδώ πρόκειται για μια κοινή και όμως ανομολόγητη αλήθεια: ένα καθόλου ευκατάφρονητο κομμάτι της ελληνικής νεολαίας αρνείται να υπηρετήσει την στρατ. θητεία στις σημερινές συνθήκες. Έτσι αυτό που εκφράζεται στην Ελλάδα με την τραγική διάσταση των αυτοκτονιών στο στρατό, με τα "τρελλόχαρτα", ή την κάθε είδους αντίσταση των στρατευμένων στο στρατοκρατικό μη-

χανισμό της αλλοτρίωσης, βρίσκει έκφραση στο εξωτερικό συχνότερα με την ανυποταξία ή την παράταση των σπουδών δήθεν για λόγους μόρφωσης (...)

Ο στρατός στη χώρα μας λειτουργεί πολύ περισσότερο σαν μηχανισμός εσωτερικής καταστολής και στρατιωτικοποίησης του ατόμου, παρά σαν δύναμη αντιμετώπισης του εξωτερικού εχθρού. Ας θυμηθούμε μόνο τον εμφύλιο, την Κορέα, τον αντικομμουνισμό, την παρθοκαπηλεία, την βία και την νοθεία των εκλογών του '61, το πραξικόπημα και την επέταξη της Χούντας, την καταστολή της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το '73, το ρεζιμίμα απ' τον "Αττίλα" και την κατάληψη της μισής Κύπρου το '74.

Τα διστακτικά, δειλά και χωρίς κόστος ημίμετρα της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ είναι ένα ακόμα δείγμα παρακλήθησης και υποκρισίας, που χρόνια τώρα μεθοδεύμένα προωθούν το κράτος της δεξιάς και καλύτερα της φασιστικής Χούντας.

Η Ελλάδα σήμερα συνεχίζει να έχει ένα χουντικό στρατιωτικό κανονισμό και αρνείται να βάλει σε εφαρμογή διεθνείς της συμβάσεις, που απορρέουν από φηφίσματα και νομοθετήματα του ΟΗΕ και της Ευρωβουλής, που παρέχουν το δικαίωμα άρνησης της στρατ. θητείας για συνειδησιακούς λόγους.

Οι φυτοδιανοούμενοι του κράτους, τύπου Β.Θ.Λια, και διάφοροι άλλοι κυβερνητικοί παράγοντες

Καίκα

μάταια πασχίζουν να μας πείσουν πως οι 32 αυτοκτονίες μέσα στο 1983 είναι, το οδυνηρό αποτέλεσμα της μαλθακότητας και ανευθυνότητας ευαίσθητων και τρυφερών υπάρξεων, που είναι ανίκανες ν' αντέξουν στο στρατό, ο οποίος, όπως μας λένε, δεν μπορεί και ούτε πρέπει να είναι παρθεναγωγείο". Για μας οι αυτοκτονίες είναι δολοφονίες με ηθικό αυτοσυργός τους διάφορους στρατοκράτες και τις εκάστοτε πολιτικές τους ηγεσίες. Η ανθρώπινη милитарιστική νοοτροπία των στρατιωτικών δημιουργεί την κτηνωδία του στρατώνη, τους "προβληματικούς" και τους "απροσάρμοστους".

Πιος άλλος εκτός απ' τον στρατηγό Δροσογιάννη μπορεί να πιστέψει πως το αξιωματικό και το στοιμωμένο του στρατού δεν αντέχει σε πειράματα: χορήγησης δημοκρατικών ελευθεριών στους φαντάρους; Πιος άλλος εκτός απ' τους παραβανόδες, που

θεσπίζοντας το στρατό σαν κέντρο εξουσίας, μπορεί να πιστευθεί πως η προστασία του λαού είναι δυνατόν να αποδοθεί σε φαντάρους εξουθενωμένους και καταπονημένους απ' την καθημερινή και υπερβολική καταπίεση!

Πιστεύαμε και ο παραλογισμός του στρατού να υποπεδώνουν την προσωπικότητα του καθένα, καταρρέωνον την αξιοπρέπεια, φυλακίζουν την σκέψη, αντικαθιστούν την πειθό με την βία και αλλοτριώνουν την συνείδηση. Σ' αυτά τα «αναμορφωτήρια εθνικής αγωγής» ετοιμάζονται οι μελλοντικοί πειθαρχικοί και υποταγμένοι πολίτες.

Ενώπιον στο μύθο της «προάσπισης της εθνικής ανεξαρτησίας», τόσο ο τρόπος οργάνωσης

όσο και το είδος της εκπαίδευσης, μας πείθουν πως άλλος είναι ο ρόλος του στρατού σαν θεσμός του δοσμένου κοινωνικού συστήματος, η διατήρηση και η υπεράσπιση των συγκεκριμένων σχέσεων εξουσίας, η υπεράσπιση δηλ. και η επιβολή-αν αυτό είναι αναγκαίο-της ανισότητας και της κοινωνικής αδικίας.

Τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας γεννήθηκε ένα κίνημα επιτροπών φαντάρων, ναυτών και σημειών καθώς και συμπαραστεκόμενων στρατευσίμων και πολιτών, που τολμάει και αμφισβητεί έμπραχτα το μεγάλο ταμπού της ελληνικής κοινωνίας που λέγεται στρατός-στρατιωτική θητεία. Το κίνημα αυτό προσπαθεί εδώ και δυο χρόνια να δώσει περιεχόμενο στο σύνθημα της αλλαγής μέσα στο στρατό, κόντρα στην πολιτική της δεξιάς, αλλά και της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στο ζήτημα αυτό.

Σε αντίστοιχη κατεύθυνση, και στην βάση των ιδιαίτερων προβλημάτων του χώρου του εξωτερικού, ξεκίνησαν εδώ και πάνω από ένα χρόνο διάφορες πρωτοβουλίες και δραστηριότητες και στην Δ. Γερμανία.

Εμείς, που συγκεντρωθήκαμε και συζητήσαμε στο πνεύμα της παραπάνω προβληματικής προκειμένου να αναπτύξουμε και να συντονίσουμε τις προσπάθειές μας για την αντιμετώπιση των προβλημάτων μας σαν στρατευσίμοι, τόσο γενικά όσο και απ' την ιδιαίτερη πλευρά της μετανάστευσης:

1) σαν στρατευσίμοι νοιώθουμε τα αιτήματα των επιτροπών των στρατιωτών, και πολιτών, στην Ελλάδα και σαν δικά μας αιτήματα.

- Μείωση της θητείας σε 12 μήνες
- Πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες και μέσα στους στρατώνες
- Ουσιαστική βελτίωση των συνθηκών ζωής στους στρατώνες
- Κατάργηση της στρατούμειας, της φυλάκισης και των διακρίσεων λόγω πολιτικού φρονήματος

2) Για τους στρατευσίμους εξωτερικού απαιτούμε:
-Χορήγηση διαβατηρίου και συναλλάγματος ανεξάρτητα από την στρατολογική κατάσταση

- Αναβολή ως το τέλος των σπουδών
- Ίση μεταχείριση ανυποτάκτων, ανεξάρτητα απ' την χώρα διαμονής. Να σταματήσει η διάκριση μεταξύ μεταναστών στην Δ. Ευρώπη και των λεγόμενων «ομογενών» των υπερπόντιων χωρών.
- Δικαίωμα τρίμηνης επίσκεψης των ανυποτάκτων στην Ελλάδα
- Καθιέρωση εκπλήρωσης της βασικής μόνου θητείας για όσους έχουν περάσει το 32ο έτος της ηλικίας τους

3) Αίτημα, σε σχέση με την υπαρκτή και όμως καλυμμένη άρνηση θητείας στην ελληνική κοινωνία:

- Πιπιδικουμε να συζητηθεί ανοιχτά το πρόβλημα της άρνησης της θητείας. Να βγουν στην επιφάνεια οι πραγματικές κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις του προβλήματος αυτού
- Λέμε: Όχι στην δίωξη των στρατευσίμων που αρνούνται να υπηρετήσουν για λόγους θρησκευτικής συνείδησης. Λευτεριά στους φυλακισμένους μάρτυρες του Ιαχωβά
- Απαιτούμε: Δικαίωμα άρνησης και εναλλακτικής θητείας.

Αντιπρόσωποι από τις επιτροπές για το στρατό :

Στουτγάρδης, Δ. Βερολίνου, Τόμπιγκεν και

Στρατευσίμοι από: Μόναχο, Μπράουνσβάιχ, Ντάρμστατ, Βίρτσμπουργκ

Θραγκφορτη, 17.3.84

★ **ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ** από το Νο 3 του ΔΕΛΤΙΟΥ της Επιτροπής ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ του Συλλογού Ελ. Φιλιτών Δ. ΒΕΡΟΛΙΝΟ Γενάρης 85